

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nannoka Vulcanus Industries BV

Strona pozwana: College van gedeputeerde staten van Gelderland

Sentencja

- 1) Załącznik II B do dyrektywy Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w jego pkt 2 akapit pierwszy lit. i) przedłużenie terminu może zostać przyznane operatorowi „urządzenia” w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej dyrektywy na wykonanie jego planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych, w przypadku gdy substytuty zawierające niewiele rozpuszczalnika lub niezawierające go wcale znajdują się jeszcze w fazie opracowania, nawet jeżeli dla tego urządzenia można założyć niezmienną zawartość materiałów stałych i zastosować ją do określenia punktu odniesienia dla obniżenia emisji.
- 2) Punkt 2 akapit pierwszy lit. i) załącznika II B do dyrektywy 1999/13 należy interpretować w ten sposób, że przedłużenie terminu na wykonanie planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych wymaga zezwolenia właściwych władz, które zakłada wcześniejszy wniosek ze strony danego operatora. W celu ustalenia, czy przedłużenie terminu powinno zostać przyznane operatorowi na wykonanie planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych oraz w celu ustalenia okresu przyznanego ewentualnie przedłużenia terminu, w ramach przysługującego im uznania do tych właściwych władz należy sprawdzić między innymi tego, że substytuty nadające się do zastosowania w danych urządzeniach i do zmniejszenia emisji lotnych związków organicznych są rzeczywiście w fazie opracowania, że w świetle dostarczonych danych trwające prace są w stanie doprowadzić do stworzenia takich substytutów oraz że nie istnieje żaden alternatywny środek umożliwiający osiągnięcie podobnych, a nawet większych obniżen emisji po niższych kosztach oraz między innymi, że nie są już dostępne inne substytuty. Ponadto należy uwzględnić stosunek między obniżeniami emisji, jakie umożliwią substytuty znajdujące się w fazie opracowania, i kosztami tych substytutów z jednej strony a dodatkowymi emisjami spowodowanymi przez przedłużenie terminu i kosztami ewentualnych środków alternatywnych z drugiej strony. Okres przedłużenia terminu nie może wykroczyć poza to, co konieczne do opracowania substytutów. Należy to ocenić w świetle wszystkich istotnych danych, między innymi zaś w świetle wielkości dodatkowych emisji spowodowanych przedłużeniem terminu i kosztów ewentualnych alternatywnych środków w stosunku do wielkości obniżen emisji, jakie umożliwią substytuty znajdujące się w fazie opracowania, i kosztów tych substytutów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Cuneo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Ivovi Taricco i in.

(Sprawa C-105/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 325 TFUE — Prawo krajowe przewidujące bezwzględne terminy przedawnienia mogące skutkować bezkarnością przestępstw — Potencjalne naruszenie interesów finansowych Unii Europejskiej — Obowiązek sądu krajowego powstrzymania się od stosowania każdego przepisu prawa krajowego mogącego naruszać obowiązki nałożone na państwa członkowskie przez prawo Unii]

(2015/C 363/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Cuneo

Strony w postępowaniu głównym z zakresu prawa karnego:

Ivo Taricco, Ezio Filippi, Isabella Leonetti, Nicola Spagnolo, Davide Salvoni, Flavio Spaccavento, Gorančo Anakiev

Sentencja

- 1) Uregulowanie krajowe w dziedzinie przedawnienia przestępstw karnych, takie jak ustanowione przez ostatni akapit art. 160 kodeksu karnego, zmienionego przez ustawę nr 251 z dnia 5 grudnia 2005 r. w związku z art. 161 tego kodeksu, które przewidywało w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym, że zdarzenie przerywające bieg przedawnienia, zaistniałe w trakcie postępowania karnego dotyczącego poważnych oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, skutkuje przedłużeniem terminu przedawnienia jedynie o jedną czwartą jego pierwotnego czasu trwania, może stanowić zagrożenie dla obowiązków nałożonych na państwa członkowskie przez art. 325 ust. 1 i 2 TFUE w sytuacji, w której owo uregulowanie krajowe uniemożliwia nałożenie skutecznych i odstrasżających sankcji karnych w znacznej liczbie przypadków poważnych oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych Unii Europejskiej lub przewiduje dłuższe terminy przedawnienia w przypadku oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych danego państwa członkowskiego, niż w przypadku oszustw stanowiących zagrożenie dla interesów finansowych Unii Europejskiej, co należy do weryfikacji sądu krajowego. Do sądu krajowego należy nadanie pełnej skuteczności art. 325 ust. 1 i 2 TFUE, poprzez powstrzymanie się w razie potrzeby od stosowania przepisów prawa krajowego, które skutkują uniemożliwieniem danemu państwu członkowskiemu przestrzegania obowiązków nałożonych na niego przez art. 325 ust. 1 i 2 TFUE.
- 2) System przedawnienia mający zastosowanie do przestępstw karnych popełnionych w dziedzinie podatku od wartości dodanej, taki jak przewidziany przez ostatni akapit art. 160 kodeksu karnego, zmienionego przez ustawę nr 251 z dnia 5 grudnia 2005 r. w związku z art. 161 tego kodeksu, nie może być oceniany w świetle art. 101 TFUE, 107 TFUE i art. 119 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)/Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie.

(Sprawa C-106/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne i ochrona zdrowia ludzi — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 7 ust. 2 i art. 33 — Obecne w wyrobach substancje wzbudzające szczególnie duże obawy — Obowiązek zgłoszenia i informowania — Obliczenie progu 0,1 % masy]

(2015/C 363/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)

Strona pozwana: Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie.